BİNBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 129 - 25 Kuruş

1 - Kasım - Çarşamba - 1950

PAVLO NİSE VARDI VE OTELLERİ ARAMAYA BAŞLADI

MİLANOLU MATİLDE MEANDRİ BU OTELDE Mİ KALIYOR?

HAYIR EFENDİM

ARADIĞIM KADIN

ŞEHİRDE LÜKS OTELLERDEN BAŞKA ARAMADIK YER BIRAKMADI

BİR LÜKS OTELLER KALDI. HAYRET... BU KADAR PARAYI NEREDEN BULDU. YAĞLI BİRİNİ Mİ BULDU NE?!

SIRA, BÜYÜK OTELLERİ DOLAŞMAĞA GELDİ. BÜYÜK BİR HAYAL KIRIKLIĞINDAN SONRA YOLLARINI ŞAŞIRAN KIZLAR PEK ÇOKTUR.

DALGIN DALGIN YÜRÜRKEN, YOL KENARINDAKİ SIRALARDAN BİRİNDE MATİLDEYİ BİR ERKEKLE GÜLEREK KONUŞURKEN GÖRDÜ.

SİZE CEVABIMI ANCAK GECEYARISI VEREBİLECEĞİM

BENİ MAZUR GÖRÜN. SÖZÜNÜZE İNANMIYORUM. BENİMLE ALAY EDİYORSUNUZ!

PAVLO TİTREDİ. SESLENEREK İLERLEDİ.

MATİLDE!!

MATİLDENİN GÜLMEŞİ YARIDA KALDI.. PAVLOYU TANIMIŞTI.
37/2
OH!!
PAVLONUN GÜVEY ELBİSESİYLE YÜRÜYÜŞÜ GELDİ.
ŞİMDİ BENİ BAŞKASIYLA GÖRDÜ. IZTIRAP SIRASI ONDA.. ZATEN BENİMDE İSTEDİĞİM BU DEĞİL MİYDİ?
HELE BAK! BANA İLK DEFA SEVGİLİM DİYOR SUNUZ..
PAVLO BİR ADIM DAHA İLERİLEDİ.
TAM SIRASIYDI. MARSELE YASLANDI.
ONA HİÇ MERHAMET ETMEMELİYİM. NE DİYORDUNUZ SEVGİLİ MARSEL?
MATİLDE! BEN PAVLOYUM... SENİ ARAYIP DURUYORUM... GEL..
MATİLDE SOĞUK KANLILIĞINI MUHAFAZA ETTİ. DELİKANLIYA DİK DİK BAKTI SONRA MARSELE DÖNDÜ.
NE İSTİYOR? BEN ONU TANIMIYORUM
MATİLDE.. BEN PAVLO DEĞİL MİYİM.. BENİ HATIRLAMAMAZLIK EDEMEZSİN...
BENİ HİMAYE ET.. MENZİLİ RİCA EDERİM. HERHALDE BİR MECZUP KARŞISINDAYIZ.
SİZ ÜZÜLMEYİN BEN ŞİMDİ ONUN YUVASINI YAPARIM
ARKASI VAR.
129/2

Süslü Kadın

Nakleden: S. DEMİRCİ

Mrs. Jenny Montgomery genç değildi. Genç görünmesini de para ile temin edilebilir şeylere, elbiselerine, makiyajına ve saçlarının parlak kestane rengine borçluydu. Fakat bunlarla kırkını aşmış olduğu halde, kırk yaşını ferah ferah gösteriyordu. Zaten mor halkalarla çevrili gözleri de dolgun ve yorgundu.

Mrs. Jenny'yi her gören, bu süslü kadının kim olduğunu mutlaka merak ederdi. Bunu kestirmek bir hayli zordu çünkü. Mazisinin pek temiz olmadığı kahvesinde dolaşan dedikodular'de, ancak sürdüğü hayatın bahislerle yürütülen tahminlerin dilden dile dolaşırken biraz değiştirilip, biraz mübalağalandırılmış şekillerinden ibaretti.

Mrs. Jenny Montgomery hususi bir gece kulübü, daha doğrusu bir kumarhane işletiyordu. Kendisi de kulübün üst katında, ayrı bir asansörle çıkılan bir dairede otururdu.

Senede iki defa kumarhaneyi kapar ve tatilini geçirmek için uzaklara gideceğini söyliyerek gözden kaybolurdu. Fakat bu tamamiyle doğru değildi. Çünkü tatilleri, hep oğlu Roger'in California'daki okulundan dönüşe, izinli geleceği günlere tesadüf ederdi. İşte o zamanlarda, göz kamaştıracak kadar süslü ve şahane Jenny Montgomery, şehrin batısındaki üç odalı basit bir apartımanın katında oturan, sapsade bir ev kadını, Mrs. Jenny Miller oluverirdi.

Senelerden beri sırf Roger'in hatırı, Roger'in tahsili için bu iki yönlü hayatı sürüyordu. Şimdi on yedi yaşını bitirmek üzere olan oğlu, küçüklüğünden beri babasını ve annesinin ufak bir yazıhanede kâtiplik yaparak para kazandığını zannederdi. Hem bundan biraz utanırdı da... Her isteğinin yerine getirilmesi ve, okuduğu mektebin zengin ve kibar çocuklarına mahsus bir yer oluşu, onu epeyce şımartıp züppeleştirmişti çünkü.

İşin tuhaf tarafı da annesinin, onun züppeliğinden memnuniyet duyuşuydu. Roger'in asil görünüşü, şıklığı, hafta tatillerini en lüks yerlerde geçirişi ve en fevkalâde şeylerden bile küçümsiyerek bahsedişi, kadının içinde, ömrü boyunca süstüğü ve hâlâ da sürmekte olduğu uygunsuz hayatın acısını hafifletir gibi oluyordu âdeta. Jenny, oğlu için her şeyini feda edebilirdi.

Gene böyle, Roger'in annesinin yanında bir müddet kalmıya geleceği günlerden biriydi. Jenny Miller akşamdan şehrin Batısındaki apartımana gitti ve odaları, eğlendirecek ve daima evde oturduğu hissini uyandıracak şekilde tertipledikten sonra, yahut da dağıttıktan sonra işlerini düzene koymak üzere kulübe döndü. Kumarhanesini uzun bir ay kapalı tutacaktı. Yakın dostlarından, zengin ve genç Nigel Williams da orada bu son gecenin şerefine hususi bir ziyafet verenlerin arasında Jenny'yi nihayet ikna etmiye muvaffak olmuştu.

Jenny, eğlence başladıktan bir saat kadar sonra kulüpten ayrılabileceğini düşünerek odasına çıktı ve giyindi. Zira o geceyi, eğlence mesaisinden yerde geçirmesi daha uygun olacaktı. Tam kendisini boy aynasında son bir kere daha süzmek üzereydi ki kapının zili çalındı ve birkaç saniye sonra hizmetçisi içeri girerek: "Mr. Williams, geldi, Madam, dedi. Yanında bir centilmen daha var."

Jenny Montgomery, etine sıkıca yapışık siyah atlastan gece elbisesini hoplatarak dönerken, iki adam da odadan içeri giriyorlardı. Williams, arkasını kadına dönerek duruyordu. Öyle ki Jenny, hemen pencerenin önündeki koltuğa oturan yabancının yüzünü bile görememişti.

Onlara doğru yaklaştı: "Hoş geldiniz, beyler." Williams başını çevirince ona herkes gibi: "Menty, diye hitap ederek, sana arkadaşım Mr. Miller'i tanıtmak istiyorum, dedi. Kendisi California'dan geldi. Roger, bu da meşhur Mrs. Montgomery."

Odanın içini sihirli bir sükût kapladı ve Jenny Miller, oğluna baktı. O hâlâ koltukta oturuyordu. Büyümüş gözleri korku, dehşet, ve şüpheyle doluydu. Korkusunu bastırdığı da besbelliydi. Jenny Miller: "Onu kovacağımı zannediyor" diye düşündü ve hafifçe başını salladı.

«Menty, sana arkadaşım Mr. Miller'i takdim ederim!..»

Yüksek sesle: "Nasılsınız, Mr. Miller?" dedi. Gülümsüyordu, çünkü ne söyliyeceğini şaşırmıştı. "Demek ki California'dan geliyorsunuz?"

Onun yerine Williams cevap verdi ve neşeli bir sesle, Roger'la Hollywood'da bir partide nasıl tanıştığını, nasıl arkadaş olduklarını anlattı: "Genç görünüşüne aldanmayın, dedi, yamandır. Meselâ şu kurnazlığına bakın: New York'da oturan annesine yarın burada olacağını bildirdi ve bana da bir telgraf çekerek, bu gece için bir parti hazırlamamı istedi. Çünkü yarın sabahtan itibaren annesinin kucağında yeniden bebekleşmiye başlıyacak bera da..."

Kapının zili çaldı ve Jenny Miller birden bire ta bir feryat koparırdı: "Hayır!" Bir yandan da gelenlerin içeri girmesine mâni olmak için kapıya doğru koşuyordu.

Hizmetçisine: "Kimseyi eve sokma, dedi. Ziyaretten vazgeçildiğini söyle." Sonra Williams'a döndü: "Siz de gitseniz iyi olacak."

Genç adam şaşırmıştı: "Fakat.. Ben..."

Kadının sesi tekrar yükseldi: "Size fikrimi değiştirdim diyorum, işte okadar. Hem artık her şeyden vazgeçiyorum. Bu yerden, bu işten daima nefret ettim zaten." Bütün bunları Williams'a bakarak, Roger'e söylüyordu. Fakat biliyordu ki ne yapsa, ne dese faydasızdı. Olsa olsa bir kere, Roger'i buraya getiren Williams'ı da elinden gelse öldürecekti.

"Defol!" diye haykırdı, defol diyorum, sana."

Fakat eğlenen da, kapıya doğru yönelen Williams'ı takip ettiğini görünce bağırdı: "Durun siz gitmeyin!" O sırada gözleri Roger'in yüzüne düştü. Bu kâğıt kadar beyaz ve çökük yüz, onun oğlunun değil de bir yabancınındı sanki...

Delikanlı: "Özür dilerim, dedi. Benim de gitmem lâzım." Ve Williams'ın peşi sıra dışarı çıktı.

Jenny, önce evin ve sonra asansörün kapılarının hızla kapandığını duydu. Hemen duvardaki asılı telefona koştu ve kapıcının numarasını çevirerek nefes nefese: "Dinle, John, dedi. Şimdi asansörden Mr. Williams'la beraber bir genç adam çıkacak. Ona benim tarafımdan, paramızı odamda unuttuğunu söyle. Üstünde kendi adı yazılı yirmi bin dolarlık bir çek. Evet, yirmi bin, dedim. Çabuk gelsin." Telefonun başında bekliyor ve kendi kendine "Gelecek, diye mırıldanıyordu. Mutlaka gelecek. Bu kadar paraya dayanamaz. Hem Avrupaya gitmek hem de yeni bir otomobil almak istiyordu çünkü."

Bütün dikkatini kulaklarında toplamış, bekliyordu. Nihayet, aradan seneler kadar uzun dakikalar geçtikten sonra yine John'un sesini duydu. Kapıcı, "Söylediklerinizi aynen naklettim, Madam, diyordu. Fakat delikanlı o çekin kendisine ait olmadığını söyledi ve gitti."

Jenny Miller'in elinden düşen mikrofon, kordonunda sallandı, durdu. O, sanki uykusunda yürüyormuş gibi yatak odasına geçti, kapıyı kilitledi ve yatağına kapandı. Ne haykırıyordu, ne de gözleri yaşarmıştı. Fakat mütemadiyen: "Gitti artık, diye düşünüyordu. Onu kaybettim, kaybettim, kaybettim..."

Bundan sonra yaşaması da olurdu. Roger gitmişti, ve artık hiç, ama hiçbir şey bir daha geriye getiremiyecekti: Hattâ para bile..

Ak saçlı bir ihtiyar oluş kalbindeki kan da gözlerinin yaşı gibi kuruyuncaya kadar hep bunu düşündü ve Roger'le daima iftihar etti. Çünkü artık gayet iyi biliyordu ki onun oğlu her şeye rağmen satın alınmamıştı..

BİNBİR ROMAN

SİYAH PELERİNLİ ADAM

YAZAN: RAFAEL SABATİNİ

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 5

Drake gafil avlanan düşmanlarının üzerine saldırdı. Böyle bir cesareti İspanyollar Drake'den dahi beklemiyorlardı. İngiliz gemileri, bir anda İspanyol bataryalarını susturup, avuhadu gemisini batırdı, kendilerine karşı koymak isteyen bir filoyu da dağıttıktan sonra asıl hedeflerine hücum ettiler.

Kadiz limanında on iki gün kaldılar. Bu müddet zarfında Drake kendisine lüzumlu gemileri ayırıp diğerlerini ateşe vererek bir milyon duka kıymetinde gemi tahrip etti. Tekrar denize açıldığı zaman İspanyol donanmasının daha bir sene kendine gelemiyeceğini söylüyordu. Aynı zamanda hiç değilse bir yıl daha Parma prensinin askerleri İngiltereye ayak basamadı. Drake tahmininde yanılmamıştı. Çünkü Amiral Dük Medina Sidokanya kumandasındaki yüz otuz gemiden müteşekkil İspanyol armadası ancak bir sene sonraki Mayısta denize çıkabildi. Gemilerdeki otuz bin kişilik mürettebatın hepsi takdir edilmişti. Bu âdeta bir din ordusu idi. Gemilerdeki yüz kadar tabibe mukabil iki yüz rahip vardı. İspanyol armosı olan kırmızı haçlı flâmasiyle muazzam donanma mavi sular üzerinde akıyordu.

Bazı gecikme ve zorluklardan sonra Temmuz sonlarında Nureağlup Armada İngiltere açıklarına vardı. İngilteredeki uzun bekleme artık sona ermişti.

Son seferinden beri bir an yerinden ayrılmamış olan Drake ve kumandasındaki korsan gemileri gösterişsiz bir şekilde Plymouth'dan açıldılar. Drake'in gemileri İspanyol armadasına nisbeten çok daha ufak ve fakat hem manevra kabiliyeti, hem de ateş kudreti fazla olan teknelerdi. Benimeden elli kadarı İspanyol top menzili dışından düşmanın yüzer kalelerini müthiş bir top ateşine tuttular. İspanyol gemileri, fazla asker kalabalığı yüzünden acıklı zayiata uğradılar. Onlar borda bordaya döğüşeceklerini zannediyorlardı. Fakat bu şekilde İngilizler kendilerine yeni bir deniz muharebesi taktiği göstermiş oldular. İspanyollar İngilizlere, göğüs göğüse döğüşmekten çekinir âdi korkaklar diye lânet savuruyor, İngilizler de çok güzel manevralarla gemileri dört bir taraftan sararak onları bir ateş ve ölüm yağmuruna tutuyorlardı.

Hiç ümit etmediği bu netice amiral Medina için tahammülsüz bir şey olmuştu. Dük ne denizci, ne de askerdi. Kral kendisine bu mesuliyeti 'şi tevdi ettiği zaman bu husustaki aczini itiraf ederek affını rica etmişti. İlk denize açıldıkları zaman amiral fena halde deniz tutmuştu. Şimdi de maiyetinde dünyanın o zamana kadar gördüğü en kuvvetli donanma olduğu halde İngiliz kuvvetlerinin önünde kaçmış duruyorlardı. Donanmanın en kabiliyetli amirallerinden Don Pedro dahi tam bir esir düşmüş ve teslim olmağa mecbur edilmişti. Diğer gemiler de çok ciddi hasara uğramışlardı. Harbin ilk günü olan pazar bu şekilde kapandı.

Pazartesi günü her iki donanmada da bir hareket görülmedi. Salı günü rüzgâr İspanyollar lehine esmeğe başlamıştı. Şimdi İngilizleri kovalamak sırası onlara gelmişti. Buna rağmen harp talihi yine İngilizlerin lehinde göründü. Ve gün pazardan farksız bir netice ile bitti. Çarşamba günü yine mücadelesiz geçti. Perşembe kısa bir muharebe oldu. Cuma günü bu vaziyete bir çıkar yol bulamıyan Parma dükü, Prens ile temasa geçmek ve ondan malzeme ile daha başka ne gibi şeyler lâzımsa tedarik etmek kararını verdi. Ve taraflar bir liman olan Kale'ye doğru yollandı. Burada İngilizler kendisini takibe cesaret edemiyeceklerdi. Cumartesi günü limanında demirlediği zaman birkaç mil uzakta İngiliz gemilerinin de demirlediğini gördü. İngilizlerin kendilerini gözden kaybetmek istemediklerini anlaşılıyordu.

İngiliz gemileri, İspanyol bataryalarını bir anda susturdular.

İspanyollar yaralılarını tedavi ediyor, gemileri tamir edip temizliyorlar, ölüleri dışarı çıkarıyorlardı.

İngilizler vaziyeti görüşmekle meşguldüler. Amiralin gemisinde, Amiral Lord Howard of Effington donanmanın belli başlı subaylariyle müzakere halinde idi. İspanyol donanmasının ne sebebe mebni muharebeden kaçtığı ve onu orada uzun müddet bırakmanın ne gibi kötülükler doğurabileceği münakaşa ediliyordu. Armada henüz adamakıllı bir hezimete uğramış sayılmazdı. Topu topu üç gemi kaybetmişti. Bunlar da hemen yerine konabilirdi. Yerine konamıyacak bir şey varsa o da, daha ilk ağzında sarsılan, itimatları ve dülerdi. Fakat Parma adam temin edebilir, askerlerin de cesaretleri istirahatle yerine gelebilir ve gemiler tamir edilip cephane alınabilirdi. Buna mukabil İngilizlerin malzeme ve yiyecekleri azalıyordu. İspanyollara tarafından sulardan çıkmalarını uzun müddet bekliyemezlerdi.. Bir şeyler yapmak lâzımdı ..

Drake'in fikri bu gemilerin hepsini ateşe vermekti. O gece İspanyol gemilerinin demirlediği mıntakaya akıntı vardı. Ve akıntıdan istifade ederek İspanyol gemilerinin arasına kundak teknelerinden yirmi kadar küçük bir filo sürülebilirdi. Fakat gemilerin esas vaziyetini tespit etmedikten sonra böyle bir teşebbüse bulunmak hata idi. Drake bir fikir serdetti.

Amiral başını sallıyarak:

— «Çok ümitsiz bir teşebbüs, dedi. Muvaffak olmamız ihtimali yüzde bir.. Böyle bir adamın geri dönmesi ihtimali ise binde bir.»

Drake:

— «Bu, göndereceğiniz adama bağlı, diye cevap verdi. İhtimaller cesaret ve maharete göre değiştir..

Diğer kumandanlar bu teşebbüsün aleyhinde idi. Bütün ihtimalleri teker teker gözden geçirerek tekrar ilk tedbire döndüler.

Hawkins:

— «Başka bir şekil yok, dedi.. Ya birisini gönderir, istikşaf yaptırırız, yahut körü körüne bir teşebbüste bulunuruz..

Lord Howard:

— «Fakat bu yüzden bazı hayatları feda edeceğimizi unutmayın, dedi..

Drake:

— «Hepimiz hayatımızla oynuyoruz, diye cevap verdi. Ya burada olmamalıydık, yahut ta buraya geldikten sonra kendimizi düşünmemiz lâzım.»

— «Böyle bir teşebbüse girecek birisini biliyor musunuz?»

— «Evet.. Elde bir adam var. Buraya benimle beraber geldi ve dışarıda bekliyor. Cesur ve zeki bir genç. Herhangi bir şeyden korkmayı henüz öğrenmediği gibi bir gemiyi de idare edebilir. Onu ilk defa San Domingo'da tecrübe ettim. O zamandan beri de yanımdadır.»

— «Böyle bir işde kaybedilmesi icap eden bir insan..»

— «Hayır o kaybolmıyacak bir adamdır.. Eğer emrederseniz çağırayım.. Meseleyi kendisine anlatırız...»

Crosby'nin bu meşhur meclisine dahil[...] işte bu şi[...] olmuştu. Gençliği, kibar ve nazi[...] avırları ile çabucak bu deniz k[...] rının sempatisini kazandı. Ke[...] teklif edilen işi gayet ehemmi[...] siz bir şeymiş gibi kabul edi[...] sempatiyi daha çok artırdığı[...] Drake'in hakkındaki düşünce[...] de teyit etmiş oldu. Kendisine[...] rilen direktifleri dinlerken a[...] yaklaştığı için bir an evvel [...] yete geçmek hususunda sabırs[...] zıyordu.

Amiral mahzun bir tebes[...] genç adamın elini sıkarken [...] onu bir daha göremiyeceğini [...] gömüyordu. Birkaç şey söyle[...] lüzumunu duydu.

«— Döndüğünüz zaman [...] görün Crosby!.»

Fakat bu «Döndüğünüz za[...] sözlerini okadar tereddütle s[...] teiyti ki bu hal kimsenin di[...] tinden kaçmadı.

Gervase, eğilerek oradak[...] selâmladı ve süratle dışarı [...] Sir Francis te onu takip etti. [...] raberce Drake'in gemisine d[...] ler. Gemi mürettebatı onları b[...] yordu. Drake kendilerine Cr[...] ile beraber gidip İspanyol gem[...] nin vaziyetini tayin için on iki[...] milli lâzım olduğunu söyledi [...] men herkes ileri atıldı. Bunla[...] ha evvel Gervase ile beraber [...] girmiş, onun kabiliyetini ta[...] etmiş insanlardı.

O akşam zabitleriyle ber[...] kaptan köşkünde oturan Dük [...] sa, bir filikanın İngiliz hatlar[...] ayrılarak İspanyol gemilerine [...] ru geldiğini gördü. Maiyetind[...] ler ve diğer gemilerdekiler de [...] rakla bu manzarayı seyrediyor[...] dı. Sandal küçük dalgalar üstün[...] sekerek İspanyol amiral gemi[...] doğru geliyordu.

Dük İngilizlerden bir hab[...] geldiğini zannediyordu. Ve b[...] gibi daha türlü ihtimaller dü[...] rek sandalın yaklaşmasını be[...] yorlardı.

Gervase sandalın kıçında a[...] ta duruyor ve dümeni idare [...] yordu. Yanında da kâğıt, ka[...] lemden bir çocuk oturuyordu. [...] vada bir top görünüyor, onun [...] nında da her an topu ateşle[...] hazır meşaleli bir topçu duru[...] du. Filika ilerledi, Sen Mar[...] etrafında dolaştı, dolaşırken [...] te etti. Bir nevi gösteriş gibi [...] bu ateş Drake'in fikrince asıl [...] selâmın gizlenmesi için e[...] Gervase bir taraftan sahille a[...] rındaki mesafeyi hesap ediyor, [...] ğer taraftan da öbür gemile[...] Amiral gemisiyle olan vaziyetle[...] ölçerek not ettiriyordu.

Vazifesi bitmişti. Oradan a[...] lıyorlardı ki İspanyol subayla[...] dan biri bu istikşafın altında [...] gibi hususi bir maksat olabi[...] ğini düşünmek kabiliyetini gös[...] di. Ve maksat ne olursa olsun [...] emrini verdi.

(Arkası va[...]

NAT PİNKERTON

Yıldız

Nakleden: Selma Büket

"— O erkendi ve çok nazikâne gitti!"

Caresse La Claire, yıldızının en çok parladığı 1928 yılında ancak on dokuz yaşlarındaydı. Fakat bu da içinde yaşamaya değer bir yıl idi hani. Öyle ki, kadın şimdi bile o günleri düşünürken, kırk yaşının bütün ciddiyetine rağmen, tatlı tatlı gülümsemekten kendini alamaz.

O zaman, vücudundan ancak ikilerin hanesini taşan, uzun boylu, arkidelar gibi güzel bir kadı ve hayranları ona süslü sahne adıyla, "Caresse La Claire, diye tanırlardı.

Revünün ismi: "1928 Çılgınlıkları" idi. Caresse de, başlarına uzun şapkalar giymiş tam on bir tepe tahtas üstü etekleri beraber ve on iki defa kostüm değiştirerek, sahneye girip çıkardı. Halbuki, koroda çalışan şarkıcı kızlardan kırk dolar daha fazla kazanıyorlardı. Bazen cennetteki kuşlar gibi giyinirler, bazen de tarihte yaşamış meşhurları ve Cemiyeti Akvamın kızlarını, yahut da sultanların gözdelerini ve Sekizinci Henry'nin karılarını taklit ederlerdi. Bunların hemen hepsinde baş rol Caresse'e verilirdi. Efsanevî bir güzeldi o!..

O yıl, büyük Wall Street buhranı henüz başlamamış olduğundan, herkes müsrefhaneden yana çok zengindi.

Bütün kızların da söylediği gibi, hakikaten hiç ona benzer bir sene görülmemişti. Her gün hayranlı sanki. Eğer sadece kafasını kullanan bir insanınız o yıl Karen kadar zengin olabilirdiniz. Bütün centilmenler, kızlara para yağdırmakta âdeta yarış ederlerdi. İçlerinden evlenmek niyetinde olanların teklifleri de hemen kabul edilirdi. Ve herkes gayet iyi bilirdi ki; Gerald Howell'in kızları yalnız ve yalnız milyonerlerle evlenirdi.

Hele Caresse'le evlenecek isteyenlerin haddi hesabı yoktu ve o, eğer akıllıca hareket etseydi hayatta devlet başlarının en kocamanını kendisine getirebilirdi. Fakat Caresse, rasalesif kafasının idaresini kalbine bırakan insanlardan biriydi. Bu yüzden de o kış, herkesi hayretten hayrete sürükleyen bir hataya düştü ve revünün canında çalışan delikanlılardan birine âşık oldu. Bu, haftada ancak altmış dolar kazanan Walter Skareen adında bir adamcık. Yaptığının çılgınlık olduğunu Caresse de biliyordu ama ne çare...

Genç adamın parlak sarı saçları ve çok sevimli bir yüzü vardı. Yalnız, olduğundan daha zekâsız görünüyordu. Nihayet Caresse, günün birinde bu, bakışları yorgun ve kâhkâh sahnelerle dolu delikanlıdan bir daha hiç ayrılmayacağını anladı ve ilkbahara doğru evlendiler.

Artık ikisi de tiyatroda çalışıyorlardı. Yalnız Walter ara sıra buraya oyunlarına iştirak ediyor ve böylece Gerald Howell'in yanında çalıştıkları günleri aramadan geçirip gidiyorlardı. Hatırı sayılır bir yekûn tutan servetleri de hep kâğıt paralardan ibaretti. Fakat hiç ummadıkları bir zamanda buhran başladı ve bir anda mahvoluverdiler.

Şimdi tekrar bir işe girmeleri lâzımdı. Başlarına gelen felâket Caresse'den çok kocası Walter'i üzüyor ve adam her gün biraz daha bedbin olup, biraz daha eriyordu. Fakat eski bütün revü hayatını daima zenginmiş gibi ve bir sanatla çalışmaktan başka bir şeye yaramıyacağını düşünmeden, bulduğu işlerin hiçbirini beğenmez olmuştu. Üstelik çok sinirli ve hırçındı. Bu yüzden karısını tekrar revüye girmesine bir türlü müsaade etmiyordu. Böylece vaziyetleri gittikçe kötüleşti.

Caresse, Walter'i hâlâ taparcasına seviyordu. Kocasını çok iyi anladığını zannettiği ve onu sırdığı işin de hiç müdahale çıkarmadan isteklerini yerine getirdi. Fakat aynı zamanda da hissetti ki, adamın istediği, onun yeniden revüde çalışması değil, yeniden meşhur, Caresse La Claire, olmasıymış. Walter, karısını kendisinden çok daha fazla sevilen, tanınan ve çok daha fazla para kazanan bir şahsiyet olmasına tahammül edemiyordu. Kadın bu hakikati keşfedince hemen eski ismini kullanarak şehrin dışındaki bir gece kulübünde çalışmaya başladı. Fakat Anna Skareen adındaki bu kadını kimse tanımadığından burada ancak sigara satıcısı olarak iş bulabilmişti.

Bu surette o civarda bir canda çalışan kocasından da uzaklaşmamış oluyordu. Onu hiç yalnız bırakmıyacaktı, çünkü Walter'in kendisine ihtiyacı vardı. Beraber değilken çok içiyor ve çok para harcıyordu. Çocuk gibi bir adamdı.

Walter, henüz otuz beş yaşında olmasına rağmen harp senelerinde birdenbire çöktü. Sardıkları çetin hayat onu vaktinden evvel ihtiyarlatmıştı. İşini tekrar değiştirdi ve orduların Kilmer kampındaki bandosuna girdi. Caresse de bu fırsattan istifade ederek eski adıyla, askerleri eğlendirmek için teşkil edilen gruplardan birine katılmayı aklına koydu. Belki bir zamanlar dillerde dolaşan Caresse La Claire ismi, vaziyetlerini tekrar düzeltmelerine yardım edebilirdi. Kocasına bundan bahsettiği zaman adam şüphek bir tavırla: "Sen bilirsin, dedi. Bir de ne bakalım.."

Walter'in hakkı vardı. Orda, çeşitli marifetleri olan artistler arıyordu, halbuki Anna'ın bütün yaptığı çabucak elbise değiştirerek, şahane adımlarla yürümekten ibaretti. Ona: "Eğer şarkı söyleseydiniz, yahut da elinizden dansetmek gelseydi sizi alırdık." dediler. Zira dilleri bir türlü: "Artık böyle yerlerde çalışamıyacak kadar yaşlısınız." demiye varmıyordu.

Anna Skareen, sadece halı dansı-

(Arkası 14. sayfada)

Çekmecedeki MEKTUPLAR

Nakleden: Leylâ BEREM

Hemşire aralıkların uzun basarak odaya girdi.

— Doktor bey, affedersiniz, dışarıda bir hasta var. Tam bir saattir beri bekliyor. Onu muayene ediniz.

Sinir mütehassısı Prof. Dr. Richard Köhler okumakta olduğu kitaptan hayretle başını kaldırdı.

— Ne diyorsunuz. Onu hakikaten unutmuşum. Saat de 5 oldu. Kendisine söyleyin de buraya bakmasın mümkünse yarın sabah uğrasın.

Hemşire doktora hürmetini verip odadan çıktı. Fakat bir müddet sonra tekrar odaya girdi.

— Hasta kendisini şimdi kabul etmenizi rica ediyor. Yarın deniz yolculuğuna çıkacakmış.

Doktor hürmetini sağlık almış bulutu, "Matthias Van Jenner Büyük Mükâfatı" Doktor heyecandan onu ne kadar kapadı. Kartı tuttuğu eli titriyor, âdeta bakıp "Matthias" diye mırıldanıyordu! Demek tekrar şehre dönmüştü. Kadınlar ha şık ve güzel dışlamakta etrafında pervane gibi dönerlerdi. Genç adam buna fırsat kalıp bir aley olduğundan doğmasına sebep vardı. Evlenince unutuldu, değişti. Fakat şimdi ahadar ona tanınmak ki bu son derecedeki saplantığı onun yüz kararı olarak belli.

Açılan kapıdan içeriye yorgun adımlarla hasta girdi. Vücudunun o eski düzgünlüğü kalmamış, fakat güzelliğinden hiçbir kaybetmemişti. Yorgun, dertli bir hali vardı. Kimbilir hangi sebepten yüzünde bulutlar çökmüştü.

— Doktor yer göstererek,

— Buyurunuz oturunuz dedi.

Hasta koltuğa böyle yerleşti, gözlerini yumdu, derin derin içini çekti.

— Huzur ve sükûnet, rahat bir uyku nedir aylardır bilmiyorum. Kalbim kırık, öyle bir tehlikeli hayale sürüklendim ki. Krakonçlık içinde kıvranıyorum. Şimdiye kadar kimse beni bu dertten kurtaramadı. Bir sebeb sizi bana tavsiye ettiler. Beni kurtarınız doktor.

Doktor gayet sakin,

— Hemşire bana yarın sabah hareket edeceğinizi söyledi. Fakat siz de biliyorsunuz ki bu iş...

Hasta doktorun sözünü kesti.

— Beni bu hale sokan bir dizi mektuplar. Bu söylediğim size tuhaf gelirse ama ciddiden öyle. İhmal beni hırpalıyor ibaret. Karım Agnes öldükten sonra işime kurt düştü. Acaba beni aldatmış mıydı? diye her tarafı aradım. Göriyorsunuz ki ağzımda bir kıskançlık. Nihayet sıra karımın yazı masasına geldi. Çekmeceyi açınca içinde bir deste mektup buldum. Bu mektuplar karımın Avrupaya yaptığı seyahatte tanıştığı erkeğe kitabın yazılmışlardı. Fakat Agnes'ten onları almamış onları çekmecesinde saklı tutmuştu.

Hasta cebinden hafifçe mavi bohçalı mektupları çıkardı doktora uzattı.

— Biz mesuttuk, hem de çok mesuttuk. Üç senelik evlilik hayatımızda en ufak bir bulut sonundaki karartmamıştı. Fakat şimdi bu...

Hasta elindeki birkaç türlü elidi zarfı mektuplarının arasından bir mektup ayırarak doktora uzattı.

— Bunu okuyunuz doktor bey. O zaman siz de Agnes'in, şimdi nerede olduğu belli olmayan bu erkeği benim kalbi ile sevdiğinden şüphe etmiyeceksiniz.

Doktor mektupları, her halimizde Üzerinde durup düşünerek, birer birer okumaya başladı. Hasta gittikçe fenalaşıyordu.

— Bilhassa şu mektubu okuyunuz doktor bey, diye rica etti.

— Evet onu şimdi okuyacağım. Gözlerinizi kapayınız ve kendinize biraz uykuya çekiniz.

Hasta koltuğa gömüldü, gözlerini kapattı. Doktor mektubu, yazısını bir sesle mektubu okumaya başladı.

"Yalnız, yapayalnız karanlıkta balkonda oturuyorum. Tropikal nesimleriyle o heyecanlı gecenin, vahşi hayvanlarının hikâyesini, bana tesir etmiyor. Kalbim hep sizinle dolu. Etrafımda ne var ne oluyor farkında değilim, hep sizi düşünüyorum. Uzaklardasın, fakat bana yakınsın."

Doktor mektubu masanın üzerine koydu ve gözleri kapalı oturmakta nefes alan hastaya baktı.

— Üzerinde tarih yok. Bir muhakkak ben yazılmış olabilir.

Hasta derin derin nefes alarak, üzerine çöken ağırlığı, yorgunluğu, uykusuzluğunu, gidermeğe kendini toplamağa çalıştı. Doktor mektubu hastanın tâ yanı başında okuduğu halde hastaya tâ uzaktan okunuyormuş gibi geliyordu. Doktor basit ve kolay anlaşılır kelimelerle, mektupta olmayan şeyler anlatmağa başladı ki bu suretle hastayı uyutup ona sözleri ile tesir edecekti.

— Saat ağır ağır tik tak ediyor. Rahat yorgun. Bu halî tam size huzur veriyor. Uykunuz var. Göz kapaklarınız kalkamadığı gelecek. Görüyorsunuz almıyor. Çok uykunuz var. Uyumağa çalışın. Uyuyunuz. Hastanın başı göğsüne düştü. Derin derin nefes alışı uyuduğunu gösteriyordu. Doktor sordu.

— Beni işitiyor musunuz?

Hasta uykuda bir sesle,

— Evet dedi.

— Beni iyi dinleyiniz size söyleyeceklerim var. Karınız hayaller kuruyordu. Hayalinde kendisine göre bir erkek yaratmıştı. Ve yalnız kendisi yazıyordu, onun bir hayal değil hakikat olmasını istiyordu. Agnes size ihanet etmiş değildir. Yalnız hayalinde başka bir erkek yaşıyordu. Onu bilin ve nefretle anmayın. Hak ettiği şekilde anınız. O zaman siz de eski huzur ve sükûnetinizi bulacak, vicdan azabından kurtulacaksınız. Artık uyanınız. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

Hasta gözlerini oğuşturarak, rahatından cildamadan çıkardı. Fakat doktor kabul etmedi.

— Sizi çok bekletttim. Ödemeniz olduk. Buyurun mektuplarınızı. İyi seyahatler.

Hasta odadan çıkarken çok daha dinç ve ümitvar görünüyordu.

Hasta gittikten sonra doktor yazıhanesinin başına geçip oturdu. Çekmecesinden güzel bir kadın resmi çıkardı. Resmi uzun uzun öptükten sonra gülümseyerek resmin altındaki yazıyı okudu. "Hayallerimin erkeğine, Agnes."

GİZLİ VAZİFE!..

MANDRAKE

HALATLAR ÜZERİNDE GEÇEN UZUN BİR YOLCULUKTAN SONRA, DALLARIN ARASINA KURULMUŞ BİR SALA GELDİLER. NARDA BİR YABANCIYLA OTURUYORDU.

11

APTULLAH TA BİRAZ YUKARIDAYDI. HEPSİNİN ELİNDE BİR İŞ VARDI. ÇALIŞIYORLARDI.

NARDAMIN YANINDAKİ ADAM BİLDİKLERİNİ ANLATTI: BEN OTOMOBİLİMLE AĞLARA TUTULDUM. İLKÖNCE OTOMOBİLİMİ YEMEK İSTEDİLER.

"ŞİMDİ AĞAÇLARIN ÜSTÜNDE YAŞAYAN BU İNSANLAR YAKTIYLE BİR DAĞ BAŞINDA YAŞARLARMIŞ.. GÜNÜN BİRİNDE YANARDAĞ OLAN MEMLEKETLERİ BİRDEN ATEŞ PÜSKÜRMEYE BAŞLA- Mng.

"VADİYE KAÇMIŞLAR. ORMANDA YAŞAYAN İNSAN VE HAYVANLARLA BİR HAYLI BOĞUŞMUŞLAR."

129

"NİHAYET AĞAÇLARIN ÜSTÜNDE YAŞAMAYI EN EHVENİ ŞER BULMUŞLAR." HUNTER SÖZLERİNİ ŞÖYLE BİTİRDİ: "ŞİMDİ BİR ŞEY DAHA ÖĞRENDİM. BURAYA GİREN BİR DAHA SAĞ ÇIKAMIYOR..."

ARKASI VAR

GÖK SÜVARİ
AZ SONRA HAVA MEYDANINA GİTTİ.
YARIN İÇİN PARİS UÇAĞINDA BİR YER İSTİYORUM..
BİR DAKİKA MAT. SİZDEN EVVEL BİR BAY VAR. OSLOYA GİDEN TAYYAREDE YER Mİ SORDUNUZ EFENDİM ?
MAZEL DA BU
59/1
AKŞAM.. OSLOLUYUM. BURADAN İSKANDİNAV OTELİNDE OTURUYORUM..
PEKİ EFENDİM. VEZNE YE BUYURUN. SİZ, MST. MAZEL PARİS İÇİN Mİ YER İSTİYOR DUNUZ
TANIMADIĞIM BİR ADAMIN İSMİNİ VE ADRESİNİ ÖĞRENDİM. ÜÇ SAAT SONRA BURADAN UZAKLAŞACAK. BELKİ BUNDAN İSTİFADE EDERİM... TABİİ.... BU ÇOK GÜZEL BİR FİKİR..
PARASINI VERDİ, BİLETİNİ ALDI, BİR KENARA ÇEKİLDİ, BAŞLADI BİR NAME DÖKTÜRMEĞE...
ERTESİ SABAH UBALDO EVİNDEN U. YANDI. SON HAZIRLIKLARINI YAPTI.
BU OYUNCAĞI DA ELEONOREYE ALDIM. AMA HERHALDE BİR ŞEY ANLAMAZ. SUNU BİR DE LİMBAYA SORAYIM / GÜNAYDIN BAYIN.. İŞTE KAHVALTINIZ..
YENİ DOĞMUŞ ÇOCUKLARIN DAHA ZİYADE GÜRÜLTÜLÜ OYUNCAKLAR HOŞUNA GİDER. BUYURUN KAHVALTINIZI.. SİZE BİR DE MEKTUP VAR..
KOY ŞURAYA
UBALDO MEKTUBU OKUMAYA BAŞLADI.
AKŞAM!! BU DA KİM? NE İSTİYOR ACABA?
129/1

59/2

Aziz Ubaldo,
Ormeyda aramızda artık herşey bitti. Aksanio gu da ne demek? Yok. Sa Orora onun ile münasebette miydi?

İskandası oldu

Aksanio

ARAMIZDA ARTIK HERŞEY BİTTİ.. AKSANİO.. GU DA NE DEMEK? YOK. SA ORORA ONUN İLE MÜNASEBETTE MİYDİ?

ORORA İLE ARAMIZDA..... YANİ ORORAYLA AKSANIO ARASINDA... BU İMKÂNSIZ HAVALAM ALMIYOR.. BÖYLE BİR ŞEY OL. SAYDI BAYAN AZTİRİD SÖYLERDİ

NEMİZ VAR EFENDİM? ÇOK HEYECANLI GÖRÜNÜYORSUNUZ

BİR ŞEY DEĞİL LİMBA.. NAHOT BİR HABER VAR DA.. LÜTFEN ŞU VALİZİMİ KAPATIR MISIN.. HEMEN HAREKET EDİYORUM.

UBALDONUN İÇİNDEN BİR ŞEY KOPMUŞTU. MEKTUBU YENİDEN OKUDU.

ŞAKIN BU ALÇAKÇA BİR ŞAKA OLMASIN.. BELKİ BU AKSANİO HAYALİ BİR ŞAHSİYETTİR. FAKAT İŞTE OTELİN ADRESİ DE VAR... YA BU VAZİYET?!?!?

PEKİ EFENDİM.

ARKASI VAR

129/3

Tefrika No. 7

YAZAR: K. TUĞCU

Tuvalet masasının aynasında küçük bir resimliğin içinde genç ve güzel bir kadın resmi vardı. Gözüm bu resme ilişti. Bu odanın Neclâ'ya ait olmaması çok muhtemeldi. Ablâkesu bir kadın kendi veya sevdiğinin resmini saklardı.

Ben ne söyleyeceğimi ve ne yapacağımı düşünürken ihtiyar Rum kadın gidip Neclâyı çağıracağını, ses etmeden beklemekliğimi söyledi.

Kadın kapıyı çekti, anahtarı da dışarıdan çevirdi. Bora odaya kapatmış oldu. Bunu biraz sinirlenmekle beraber itiraz etmedim. Tuvalet masasının iskemlesine ilişti. Daha sonra uzanıp odanın iki penceresinden birinin perdesini aralayarak baktım. Önde tarzında büyükçe bir cadde vardı. Karşıda ise dörder katlı binaların arkası koca hizasındaydı.

— 8 —

Odaya gireli yarım saat kadar olmuştu. Dışarıda ayak sesleri ve konuşmalar duyuyordum. Bir erkekle bir kadın Rumca konuşuyorlardı. Tek bir ayak sesi koşuyordu. Çocuk adım atışlarından gelenin bir kadın olduğunu anladım. Gayri ihtiyari elimle dolabın ve duvar köşesi arasında boşluğa doğru yürüdüm. Kapı açılmadan daha yine konuşmalar ve itişip şakalaşmalar oldu. Sonra hızlı yürüyüp gitti. Dışarıda kalan telâş etmeden kapıyı açtı. Rumca ve pek tatlı bir sesle şarkı söyleyerek odaya girdi. Kapıyı kapayıp doğruca tuvalet masasının önündeki sandalyeye gidip ilişti. Aynada yüzüne, gözüne dikkatle baktıktan sonra ayağa kalktı. Oda iyice karanlıktı. Gece olmuştu. Kapının yanına kadar giderek elektrik düğmesini çevirdi. Odanın ortasındaki pembe abajurdan hafif bir ışık dökülüyordu. Ve kız eteklerini toplayarak üstündeki robu başından geçirip çıkartmağa başladı.

Çok nazik bir durumdaydım. Ister istemez:

— Matmazel, diye seslendim.

Kız elleri belime kadar sıyrılmış olan Rum kızı bir çığlık koparırcasına beni gördüğünü yere düştü. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Sonra korkudan öyle sarardı ki bayılmak üzere olduğunu anladım.

— Korkmayınız matmazel. Yalnız onu edeceğim. Bağırmayınız da. Çok münasebetsiz bir durumdayım Sonra...

Beni yarım yamalak dinliyordu. Korku, hayret ve dehşet içindeydi. Bu şaşkınlık ve korku ile Rumca bağırmağa başlayınca parmağımı dudağıma götürerek sükût işareti verdim. Nafiye başlamaya çalıştı.

Titremeğe başlıyarak karyolanın kenarına ilişti. Dizlerinin başı çözülmüştü. Ellerine bakıyor, sanki gözü ile ilan arıyordu. Sesimi alçaltarak:

— Korkmayınız matmazel, dedim. Ama bağırmayınız.

Titreyen eliyle bana tuvalet masasına bıraktığı çantasını gösterdi. Onu alıp ahmakça gibi uzattım. Başımı salladım:

— Ben hırsız değilim, dedim. Beni buraya ihtiyar madam getirdi. İlk defa ağzını açtı ve titrek bir sesle:

— Kimsiniz siz? dedi.

— Fena bir adam değilim, dedim. Bana buranın adresini vermişlerdi. Buraya geldim, çok ihtiyar bir madam beni bu odaya getirdi. Neclâ'yı çağıracağını söyledi. Ben Necibe Hanımla görüşmeğe gelmiştim. Belki de Madamın Neclâ dediği kadın bu Necibedir. Söylediklerimi anlıyor musunuz Matmazel?

Kız nefes nefese:

— Evet, dedi.

— İşte böyle Matmazel. Ben Sirin değilim. Buraya bir iş için geldim. Kusura bakmayınız. Sizi korkuttum.

Madamın tabakadaki resim sahibi olan Rum kızı pek güzeldi. Yaşı ancak yirmi olabilirdi. Yüzüme dikkatli dikkatli baktıktan sonra ayağa kalktı. Bir şey söylemeğe hazırlanıyordu ki merdivenlere pek yakın bir yerden bir erkek sesi Rumca bağırdı:

— Evdokniya!

Rum kızı sarsıldı. Yeniden rengi uçmuştu, kendini ve:

— Ah Panayotis, karımsın geldi, diye söylendi.

Âdeta titremişti. Benim ona yaptığım gibi o da bana parmağıyle sükût işareti verdi ve kapıya giderek bir şeyler söyledi. Erkek uzaklaşmıştı. O zaman sesini indirerek:

— Adnan Bey, dedi. Siz Adnan bayınız değil mi? Çok rica ederim sesinizi çıkarmayınız. Ne zaman gelecek kimse burada, görmesin sizi. Kardeşim hiç sevmez böyle şey olsun. İnanmıyacak bana.

O bana bunları söylerken aşağıdaki erkek sesi ikileşti. Ikisi merdivenleri çıkmağa başladı. Kız iyice şaşırarak korkudan titreyerek bana karyolanın altını işaret etti.

Ben ancak oraya girmiştim ki kapı açıldı. Kız kendisini toplayarak gelenle Rumca bir münakaşaya tutuştu. Erkek hararetli bir şeyler söylüyor, o itiraz ediyor. Ara sıra «Dimitro» diye seslenivordu. Erkek çıktı. Kız da elektriği söndürdü. Kapıyı kilitledi ve gitti.

Karanlıkta, tanımadığım bir evde bir Rum kızının karyolasının altında hapsedilmiştim. Ara sıra tahtanın yolduyor ve başıma gelenleri düşünüyordum.

Beş, on dakika sonra aşağıda şarkılar duyulmağa başladı. Kulağımı dayadığım döşemeden aksedenler sesler arasında yemdiğini, telâşını duyuyordum. Pek az sonra da ortalık kalabalıklaştı. Bu defa Türkçe konuşmalar oluyordu. Nihayet kapı açıldı. Odanın elektriği yanmadan içeriye birisi girdi. Bunun Evdokniya olduğunu anladım. Beni karyolanın altından çıkardı. Sesiz sesiz:

— Gürültü yapmayınız, dedi. Geliniz beraber.

Elimden tuttu. Sıcak avucunu telâşından hissediyordum. O önden yürüyor ve beni çekiyordu.

Beni elimden tutarak karanlıkta götürmeğe başladı.

Merdivenden bin ihtiyatla ve karanlıkta indik. O evin tertibatını bildiği için yürüyordu. Fakat ben basamaklardan yuvarlanarak, bir şeylere çarpmak tehlikesi içindeydim.

Ayağımız döşeme eriştikçe ortalık hafif loşlaştı. Görünmez yerlerden sızan ışıklar geniş bir koridorda olduğumuzu anlatıyordu. Fakat tam bir kapıya doğru giderken o kapının önünde vurulduğunu duydu. Kızın bileğimi tutan eli titredi, durdu. Çabucak bir karar vererek beni yan tarafa çekti. Bir kapı açtı ve beni içeriye doğru itti.

Yuvarlanmaktan, çarpmaktan korkarak yeri yokladım. Bu sırada dışarıda elektrik yandı. Lüzumsuz eşya konulan bir küçük odadaydım. Saklanacak bir yer yoktu. Kırık sandalyeler, minderler, gaz tenekeleri şuraya, buraya atılmıştı. Kapının arkasına çekildim. Dışarıdaki konuşmaları dinledim. Türkçe ve Rumca karışık sözlerden bir şey anlıyamadım. Zaten Rum kızı da uzaklaşmış olacaktı ki sesi farkedilmiyordu. Yalnız Refik ve İbrahim isimlerini duydum.

Beş altı kişi kapının arkasından geçip uzaklaştılar. Biraz sonra Evdokniya yine geldi. Kapıyı tıkırdatıp beni çağırdı. Karanlık koridora çıktım. Yine elimden tutarak beni yürüttü ve bir kapı açtı. Sokağa rutubetli bodrumun önündeydim. Binaya girdiğim küçük kapının önündeydik. Kız:

— Güle güle ayol, dedi.

Duraksladım ve:

— Matmazel, dedim.

Ben sözümü tamamlamadan o bana söyledi:

— Yarın geleceksiniz Taksim bahçesinde kapıda, dedi. Tam on iki. Bekliyeceğim beni. Orovar.

Kapı kapandı.

— 9 —

Gecenin kalan saatlerini düşünerek geçirdim. Gördüğüm binada birçok dalavere dönüyordu. Gelip gideni çoktu. Belki kumar oynuyor, belki sevda toplantıları yapılıyordu.

Evdokniya'ya gelince bu kızı önce oynak bir mahlûk zannetmiştim. Fakat soyunurken seslendiğim zaman telâşla toplanışı, o korku içinde bile bana ihmal etmeyişi bana onun zannettiğim gibi olmadığını anlatmıştı. Doğrusu çok güzel, çok kanı sıcak ve sevimli bir kızdı.

Benimle konuşmak kararını kendisi de anlamış olacak ki görüşmek için bir randevu vermişti.

Ertesi gün Taksim bahçesine gittim. Kendisini bekledim. Söylediği saatte geldi. Çekingen bir hali vardı. Tenha bir köşede oturduk. O güzel konuşması ve tatlı sesi ile bana şunları anlattı:

İhtiyar kadın annesi imiş. Kendisi terzilik yapıyor, bazen evlere, dikiş dikmeğe gidiyormuş. Kardeşi tersiyeci imiş. Feriköydeki dükkânı varmış. Geçinmek için evlerini kiraya veriyorlarmış. Üç katlı olan bu ev apartıman gibi kullanılıyormuş. Bir vakitler adının Neclâ olduğunu söyliyen bir kadınla Refik gelip bir tek oda tutmuşlar. Bunlar kendilerini iki kardeş olarak tanıtmışlar. Fakat aslında karı koca hayatı yaşıyan iki yabancı imiş. Refik Neclâ vasıtasiyle birtakım erkekleri tuzağa düşürüyor, bunlardan şantaj yapıyor, tehdit ederek para koparıyormuş. Evli erkekleri de Neclâ ile yakalar ailelerine haber vermekle, dava etmekle tehdit edermiş. Bu işler anlaşıldıktan sonra onları evden atmağa çalışmışlar. Fakat asıl adı Necibe olan kız Madam Mariye gelerek bunları bakıyormuş. Benim de başıma bir felâket getireceklermiş. Kendilerinin planları anlatmış. Madam Dari bu kızın neclâ ile evlerinde görüşmesine mânasını etmiş.

Evdokniya bunları anlattıktan sonra evvelki gece Neclâ'yı Pangaltısındaki kira evinde bulamadığını aradığı için geç kaldığını ve çok üzüntü çektiğini söyledi. Ben sordum:

— Matmazel, annenizin ahlâkiyle ailenin çok sıkılı ve tütü olduğunu bildiği halde beni sizin yatak odanıza niçin kilitledi?

Evdokniya iri kara gözlerini açarak:

— Bakınız efendim, dedi. Dimitro çok akıllıdır. Ben dün gece dikiş için bir müşteriye, Adaya gidecektim. Dimitro da beraber gelecekti. Sonra da annem müşterimiz Dimitronun dükkânına telefon etmiş. Bu akşam için bekliyeceklermiş. Ben terzihanedeydim. Geldi bana haber verdi. Beraber eve geldik. Sonra ninemiz Koço da geldi. Bir parça içtiler.

— Sonradan gelen o kalabalık neydi matmazel?

(Arkası var)

ADALAR KRALİÇESİ

EVET ŞİMDİ O GÜNÜ HATIRLADIM. BALIKÇILARI, GÖZ YAŞLARIMI, HEPSİNİ HATIRLADIM.

AH! DEMEK BEN KARDEŞİMİ ÖLDÜRT.. TÜM..

ROZİTA ÇILDIRMIŞ GİBİ HAYKIRIP BAĞIR MAĞA BAŞLADI.

NE OLDU MAJESTE?

DERHAL KRALİ BURAYA ÇA.. GİRİN

SEVGİLİ KRALİÇAM NE OLDU?

(BANA KRALİÇA DEMEYİNİZ.. KARINIZ ÖLDÜ.. BEN KRALİÇA DEĞİLİM.

VE HEPSİNİ KRALA ANLATTI

ALLAH AŞKINA SÖYLEDİKLERİNİZ DOĞRU MU? PEKİ ONU NE YAPTINIZ?

JOFRENİ ÖLDÜKTEN SONRA DONANMACA REİSİ ÖLDÜRMESİ İÇİN EMİR VERDİM.

O SEFİLİ KILIÇIMLA DELİK DEŞİK EDECEĞİM

ONDA KABAHAT YOK.. BUNLARA BEN SEBEP OLDUM. O VİCDAN AZABINDAN ÇIL.. DIRDI.

ÖYLEYSE SENİ GEMİNİN SERİ.. ASTIRACAĞIM, SEFİL KATİL..

BEN BUNA LÂYIK DEĞİLİM KIZKARDEŞİMİ ÖLDÜRTTÜĞÜMÜ ÖĞRENDİKTEN SONRA YAŞAMAK İSTEMİYORUM

NE DİYORSUN? KIZ KARDEŞİN Mİ?

EVET.. ONU ÖLÜMDEN GÖNDERMEDEN ÖNCE BANA VERDİĞİ ŞU HATIRA DEFTERİNİ OKUYUN

KONTRANO DEFTERİ OKUDU

O MELEK SİZİ HÂLÂ DÜŞÜNÜYOR VE SEVİYORMUŞ... SEFİL.. ARTIK SENİ ÖLDÜRTEMİYECEĞİM DE...

SİZİN İÇİN EN BÜYÜK CEZA VİCDAN AZABI ÇEKEREK YAŞAMAKTIR.

ARKASI VAR

N E Z A K E T

Yazan: M. YAMAN

Hırsızlığı pek sevmezdi ama ne yapsın ki birkere düşmüştü bu yola. Birkaç defa şöyle işlere girişti ama başaramamıştı. Sabah, akşam saat gibi çalışmak pek canını sıkıyordu. Onun tecrübesine göre iş bulamıyordu.

Sonra akşam karanlığı olda mu diye bir askım basar, yeniden dolaşır, tenha sokaklarda lüks e-vlerin ...kahvelerinin pencerelerine, kapılarına bakardı.

Hapishaneden yeni çıktığı için, kendi semtinde karakolun göz hapsindeydi. İşte bu yüzden pazar günü gece bulamayınca şöyle Erenköyüne doğru gitmiş ve oraları kadar zahmet etmişken gözüne bir köşk kestirmişti.

Köşk büyük bir bahçe içinde ... eski yapıydı. Sahipleri herhalde zengindi. Bahçe pek bakımlı görünürdü. Fakat pencereler sımsıkı kapalıydı. Pazar olduğu halde bu güzel bahçede kimsenin bulunmaması köşkün boş olduğunu gösteriyordu.

Şurada burada akşamı edip karanlığı bekledikten sonra köşkü ...lemeğe başladı. Uzaktan uzağa etrafını dolaştı. Köşk tamamiyle karanlıktı.

Vakit geldi, komşularda tavla şakırtıları tavsadı, bahçede gülüşmeler geçerdi. Gece yarısından sonra da ortalık tıs oldu.

Tam vaktiydi. Alçak duvarı kedi gibi aşladı. Sessiz gibi yerden yapışa yürüyerek köşke sokuldu. Büyük kapıyı, sonra mutfak kapısını yokladı. Sımsıkı kapalıydı. Arka taraftaki balkona doğru baktı. Bahçenin ağaçlarından birisi büyük bir dalını bu balkona doğru uzatmıştı.

Ağaca tırmandı. Kuyruğuyla sarkışık balkona ayak bastı. Camlı kapı hiç akıllık etmedi. Dinledi, zaferini kesti, yüreğini bastırdı, çıt bile yok.

Şimdi işini bitirdikten sonra kaçacak yeri hazırlamalıydı. Merdivenleri indi. Tıpış tıpış sokak kapısına sokuldu. Anahtarla kilitlendiği için açamadı. Mutfak kapısına doğru yöneldi. Orası da anahtarla kilitli.

Eh, pencerelerden birisini açamaz mıydı sanki? Geniş sofanın üstündeki oda kapılarından birisini açtı. Pencerelerden birisine doğru yürüdü. İşte tam bu sırada bir çıt oldu. Geniş misafir odası gündüz gibi aydınlandı.

Kapının eşiğinde genç ve güzel bir kadın ayakta duruyordu. Arkasına acele ile sabahlığını giymişti. Ayaklarında bol tüylü terlikler vardı. Yüzünde büyük bir telâş görünüyordu.

Muslukçu Arif elinde bıçak, yüzü sararmış taş gibi duruyor, ne yapacağını kestiremiyordu. Bu güzel ve genç kadını birkaç yerinden bıçaklamak aklına bile gelmedi. O kadından pek korkardı. Bıçağını da korkutmak için taşırdı. İlk işi elini ...larına götürmek oldu. Sesini kısarak:

— Sus, dedi. Sesini çıkartma.

Genç kadın da sesini kısarak fısıldadı:

— Peki efendim. Fakat ...mez bizim. Yorulmuşsunuzdur. Lütfen bir sigara alınız. Küçük etajerin üstünde sigara tabağını alarak nazik nazik derledi.

— Buyurunuz, dedi.

Arif hiç de böyle ev sahibi görmemişti. İster istemez sigarayı aldı. Genç kadın ona bir de kibrit yaktı. Fısıltı halinde konuşuyorlardı.

— Bu evde başka kim var?

— Kimse yok efendim. Zevcim dışarıda. Annemle babam Bursaya gittiler. Ben bir hizmetçi ile oturuyorum. Hizmetçiyi de izinli yolladım. Yarın veya öbür gün gelecekler. Siz neden buraya geldiniz?

— Bana mı söylüyorsun?. Görmüyor musun, işiyim. Hem bana bak. Misafir gibi muamele etme bana. Ben hırsızım, hırsız.

Genç kadın mahçup bir eda ile:

— Dersiniz öyle efendim, dedi. Sizde kötü bir adam hali yok. Nihayet büyük bir sıkıntıya girmiş ve derdinizden kurtulacak kadar para bulamamışsınızdır. Bazı haller insanları bu yola sürükler. Vallahi size ne şekilde yardım edebileceğimi bilemiyorum. Gerçi biz çok eski ailelerdeniz birisiyiz ama zaman insafı davranmadı bozuldu. Seyahat dolayısiyle büsbütün paramız kalmadı. Nihayet üzerimde babamın bir iki lira ile sizi göndermek isterim.

Muslukçu Arif içinden "Deli midir nedir bu karı be?" diye söylendi. Genç kadın güç durumda kalmış bir insan haliyle küçük ellerini uğuşturuyor, rengi atlanıyor, yine dudakları kıpırdıyordu:

— Nikâh yüzüğümü istemezsiniz değil mi efendim? Bir yere için nikâh yüzüğünü kaybetmek uğursuzluk olur. Zaten bakınız çıkmıyor parmağımdan. Fakat inci bir bileziğim var. Müsaade ederseniz onu alayım yatak odamdan.

(Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI 26

YILDIZ

(6. sayfadan devam)

...ları bilirdi. Hemen bu havadisi bahçesine taze... ...sonra, harp sonunda de Walter'in yanından ayrılmamak için Kinaldadi Trotter... ...deki bir apartıman dairesinin penceresine, üstünde: "Şala dandan... ...tedir." yazılı bir kâğıt yapıştırdı.

* * *

Anna, artık evine, hakım kalarak bir kenara toplanmış... ...sunda bu işle uğraşıyordu. Walter de karısının yanındaydı. Anna bir hayli yumarladığı halde büyük... ...kaybetmemiş vücudü de ve bir kız... ...liğe edasiyle adımlar atarak talebelerine ders verirken, o da, odanın köşesindeki yerine geçip piyano çalardı.

Bütün civar halkı, Mrs. Skarsen'in çok iyi bir hoca olduğunu kabul ediyorlardı. Hattâ dansı öyle beğeniliyordu ki, bir zamanlar bunu unutulmayan Gerald Howell revüsünde çalıştığını tahmin edenler bile çıkıyordu.

Bu rivayet dilden dile dolaşa dolaşa günün birinde bir gazete muhabirinin evlerinin kapısına dayanmasına sebep oldu.

Gazeteci, Anna Skarsen'i şüphe dolu nazarlarla bakarak devam etti: "Birisinin, bunu sizin hakkınızda söylemesinden bahsettiğini duyunca hemen buraya koştum. Biliyor musunuz? Yahut sizin de bu işle bir alâkanız var mıydı?"

Caresse: "Pek az, dedi. Yok denecek kadar az. Fakat bana müsaade... ...nem Caresse La Claire'i hatırlıyorsunuz." Sesi birdenbire yükselmiş... ...hafifçe mağrur bir ifadeye bürünmüştü. "Hem de gayet iyi hatırlıyorum. Onu için unutabilir ki zaten."

Kız: "Ama onun nerede olduğunu veya nasıl bir hayat sürdüğü hakkında hiçbir fikriniz yok, değil mi?" diye sordu.

Caresse: "Hayır, yok, dedi. Öyle zannediyorum ki o evlendi ve çok uzaklara gitti. Senelerden beri de hakkında hiçbir şey duymadım." Sonra gülümsiyerek yavaşça ilâve etti: "Fakat çok mesut olduğundan eminim..."

NEZAKET

(12. sayfadan devam)

Kalktı, eşyaları dışarı çıktı. Arif sonradan aklı başına geldi. Pencereyi açıp avamı çıktığı kadın seslerine.. Hemen yürüdü. Fakat bu arada genç kadın odadan çıkmıştı. Elinde ince bir bilezik vardı. Yumuşak, beyaz bileğinde de pek iyi duruyordu. Tuhaf bir üzüntü ile caattu:

— Bayanım.

Arif bileziği cebine indirdi. Genç kadın:

— İstemezsiniz siz evi bir dolaşın dedi. Belki işinize yarıyacak bir şey bulursunuz. Ben burada beklerim.

Gözlerinden yüze yüze iki damla yaş indi. İçini çekti. Arif dayanamadı:

— Şey, bana bakın. Korkuyor musunuz benden?

— Ben mi? Hayır. Yalnız, şey... Sakın aklınıza bir şey gelmesin. Bu bilezik çeyizdi. Bana takıdan yüzük, gördüğü de. Fakat ziyanı yok. Alın siz.

Arif birden dikildi. Boğazı düğümlenir bi olmuştu:

— İnsanlık büsbütün batmış mı be!

Bileziği çıkarıp küçük masanın üzerine koydu. Kapıya doğru yürüdü ve oradan dönerek bir daha baktı ve eski bir İstanbullu gibi söyle:

— Affedersiniz hanımefendi, dedi, Kusura bakmayın bir yanlışlık oldu.

Kalb Kalbe Karşıdır!
İŞTE NİHAYET RUDY HER GÜN ANA MEKTEBİNE DEVAMA BAŞLADI
Anne dün bir çocuk bana Baban Amerikalı ise düşmandır dedi. Düşmən nə demək
Sən ona bəkməyavrum...
Anne bəni bir o körpüyə götürmədim bə nə güzəl!.
Onaya gidilməz yavrum alamənlar varorada
KÖPRÜ.. ASKERİ BİR HEDEF!. BİR SABAH RUDY MEKTEPTE İKEN ALARM ÇALAR.
Eyvah Rudy de mektebde! Gidip de hemen alayım bəni!
HAVADA MÜTHİŞ BİR UĞULTU İŞİTİLİR. UÇAKLAR!.
Gelдiler inşallah Çocukları Sığınağa götürmüşlerdir.
KORKUNÇ BİR GÜRÜLTÜ.. İLK BOMBA KÖPRÜNÜN ÜSTÜNDE PATLAR..

BİNBİR ROMAN

